

principielle Grundvold for Lovforslaget, er jeg overbevist om vil finde Bifald baade her og hist nede. Det er jo ved saa mange Lejligheder kommet frem, at det er aldeles umuligt i Virkeligheden for den enkelte at faa gennemført en Fredning, som vil have nogen Betydning, idet han kun naar til sine egne Grænser og ikke naaar over disse. Nu, da Sagen altsaa kommer i det offentliges Haand, kan man sikre sig at faa gennemført en Forbedring, som kommer til at strække sig over hele den Strand, hvor det er nødvendigt at gennemføre Fredninger, og jeg tvivler ikke om, at naar Fredning gennemføres paa denne Maade, som der er anvist i Lovforslaget, idet det er en Kystinspektør, der skal give Anvisning dertil, saa vil der ved Fredning blive taget lige saa fuldt Hensyn til Stenfiskerne som til Strandejerne, saaledes at Fredningen i Virkeligheden kun kommer til at blive indført, hvor det er nødvendigt, medens den paa den anden Side ogsaa virkelig vil blive gennemført saadanne Steder, efterhaanden som Arbejdet dermed i det hele kan skride frem.

Det ærede 11te kongevalgte Medlem (Hage), som først havde Ordet, udtalte, at Bekostningen ved at gennemføre Loven vilde blive stor, og at den ikke er paavist i selve Motiverne til Lovforslaget. Nej, det er den ganske vist ikke, og det har jo været vanskeligt at paavise den, da det er umuligt forud at vide, i hvilken Udstrækning Landvæsenskommissioner og eventuelt Overlandvæsenskommissioner ville blive nødvendige. Men jeg udtalte allerede ved Forslagets Forelæggelse for Tinget, at det var en Selvfølge, at naar Sagen gik over i det offentliges Haand, maatte Bekostningerne ved Gennemførelsen absolut blive store, og jeg udtalte tillige, hvad der ogsaa er udtalt andetsteds, at det maatte Staten ogsaa finde sig i, idet det var den naturligste og eneste rette Ordning, at det offentlige, som havde Strandretten, ogsaa er den, der maa beskytte Ejeren af Strandbredden. Det ærede kongevalgte Medlem drog i Tvivl, om det var rigtigt, at Kystinspektøren ikke havde Stemme i Landvæsenskommissionen. Jeg er noget i Tvivl, om det dog ikke er den retteste Form, at han ikke har Stemme deri. Det er nemlig Kystinspektøren, der skal give Anvisning paa, hvad der skal gøres for at frede Stranden, og det er Landvæsenskommissionens Sag derefter at tage Afgørelse om, hvorvidt Fredning efter den Anvisning, han har givet, er nødvendig eller ikke. Jeg ser derfor ikke rettere, end at det med Hen-

syn til Kystinspektørens Forhold er det rigtige, at han kun er den raadgivende over for Landvæsenskommissionen. Hans hele Arbejde er netop at paavise, hvad der er nødvendigt for at frede Kysten, og hvad det angaar, er han — den virkelig sagkyndige, den teknisk uddannede Mand — den eneste, som i Virkeligheden kan løse Spørgsmaalet.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) foreslaar en anden Vej, nemlig at kvittere Landvæsenskommissionen og lade Strandinspektøren være den eneste, der afgav Kendelse om, hvorvidt Fredning skulde finde Sted eller ikke. Ja, jeg indrømmer, at det vilde være det allerletteste, det allersimpleste; men jeg antager dog ikke, at det vil være muligt at faa gennemført et saa lidt agrarisk Lovforslag som dette. Men, som sagt: Kunde der findes en Form for det, skulde jeg gerne tiltræde det, men det kunde dog ikke være andet, end at der maatte være nogen, der stod ved Kystinspektørens Side, naar han, som havde stillet Forslag om Forbedring, ogsaa var den, der skulde erklære, at det skulde gennemføres. Jeg skal i øvrigt ikke, da Tiden er saa langt fremrykket, og da jeg heller ikke tror, at der er Anledning dertil, gaa nærmere ind paa de enkelte Spørgsmaal, som ere rejste ved de forskellige Paragraffer. Jeg tvivler ikke om, at Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg, og det vil jo altsaa være det rette Sted til at faa disse Mangler og disse mindre Uoverensstemmelser afhjulpne. Jeg tvivler ikke om, at det vil kunne naas, da der er Stemning for Princippet i selve Lovforslaget, som har fundet Billigelse hos alle de ærede Medlemmer, der have haft Ordet.

Der er kun et Spørgsmaal, jeg maa sige endnu kunde berøre, det er det Spørgsmaal, det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) ogsaa fremdrog her, hvorvidt Strandbredden, efter det Udtryk, der nu er brugt, „kan“ tages ind under Fredningen, i Stedet for at der tidligere har været brugt Udtrykket „skal“. Det forekommer mig dog, at der er en ret stor Væsensforskel mellem disse Udtryk. Meningen her maa jo dog være den, at der ikke er nogen Grund til at gøre Indgreb i Ejendomsretten over Strandbredden, naar der ikke er ganske alvorlige Grunde til at maatte indtage Strandbredden under Fredningen. Jeg føler mig forvisset om, at, dersom Lovforslaget var kommet frem med Kravet om, at Strandbredden til enhver Tid skulde gaa ind under Fredningen, vilde det neppe have fundet Billigelse, i